NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Pulma-pärlid

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Wedding Pearls
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2015 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R04426623
ISBN 978-9949-87-066-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Mu imetlusväärsele agendile

Erin Niumatale:

Tänan Sind, et Sa minuga riskisid kõik need aastad tagasi ja jäid minuga nendeks paljudeks aastateks. Tänan Sind kõige eest, mida Sa teed, et mind edukaks muuta. Öeldakse, et mõne inimese rada ristub sinu rajaga ja muudab kogu sinu suunda.

Olen kindlasti rõõmus, et meie rajad ristusid!

Esimene peatükk

Adopteeritud olemine ei vaevanud Tessat nii palju kui kohmakus. Tema bioloogilised vanemad, olid nad kes tahes, oleksid võinud talle anda untsi või paar graatsiat. Aga oh ei! Ta oli pärinud geeni komistada lihtsalt õhule ja ta andis terminile *kobakäpp* täiesti uue tähenduse.

Tema adoptiivema Sophie oli hoopis teine lugu. Pikk, kõhn ja graatsiline nagu modell poodiumil, õpetas ta tantsu alates nelja-aastastest lastest kuni keskkooliõpilasteni kogu keskkooli vältel. Kui Tessa oli neljaaastane, pani Sophie ta balletiklassi, aga pärast esimest aastat, kui nad mõlemad igas tunnis nutsid, tunnistas Sophie kaotust.

Selleks ajaks kui Tessa oli kakskümmend viis, oli ta lõpetanud palvetamise, et graatsiaks nimetatav ime talle sülle kukuks. Peaaegu kolmekümneselt oli ta leppinud faktiga, et kohmakust nagu ka ta blonde juukseid ja siniseid silmi ei saa DNA-jumalatele tagasi anda.

Kui augusti viimasel reedel sai midagi valesti minna, siis see ka läks; kui see poleks tõenäoliselt saanud valesti minna, leidis see ikkagi mooduse, kuidas seda teha.

Tessa oli endale kaks tassi kohvi peale valanud ja pidanud mõlemal korral särki vahetama. Jumal tänatud, et ta oli ammu õppinud lisariideid tööle kaasa võtma. Ta oli kaks paksu toimikukausta maha pillanud ja sassi ajanud, mis andis tulemuseks tunni rasket tööd, et need jälle eraldada. Pool tundi enne sulgemisaega istus ta oma kirjutuslaua

taha ja võttis paksu armastusromaani kätte. Ainult veel pool tundi ja jumala nimel, kui ta seal istub, kuni on aeg lahkuda, saaks ta kindlasti veel üht katastroofi vältida.

Esmaspäeval pidi ta partner ja nõbu Clint tööle tagasi tulema. Pagana mees oli oma puhkusest kõik neli nädalat korraga välja võtnud, nii et tema ja ta naine said nende viiendaks pulma-aastapäevaks Euroopa-reisile minna. Nii vihane kui ta Clinti peale oli olnudki, et nõbu jättis ta keset suve üksinda reisiagentuuri juhtima, ootas ta kindlasti, millal Clint büroosse tagasi jõuab.

Ta oli lugenud ainult mõne sõna, kui uks lahti tõugati, tuues sisse kuuma lämbe õhu puhangu ja pika hea välimusega kauboi. Tessal oli hea meel, et ta istus, või muidu oleks ta omaenda mõtetele komistanud ja otse mehe käte vahele kukkunud. Mees nägi välja, nagu oleks üks neid vanu Marlboro reklaame ja Blake Sheltoni CD ümbrisepilte kokku segatud. Tessa pulss tegi mõne lisalöögi ja süda ühe neist põntsatustest, mis neil päevil juhtus ainult erilistel sündmustel.

„Tere, on Tessa Wilson siin?“ venitas mees.

Tessa sulges raamatu, kasutamata järjehoidjat. „Ma olen Tessa. Mida ma saan teie heaks teha?“

Mees noogutas tooli poole ja küsis: „Võin ma istuda?“

„Pulmareis?“ küsis Tessa.

„Ei, madam.“ Mees võttis kübara peast, asetas selle Tessa kirjutuslauale ja rehitses sõrmedega läbi tihedate tumedate juuste, mis täiuslikult tahapoole kooldusid. Tessa oskas inimesi lugeda ja see mees oli pagana kindlasti närviline. Võibolla oli ta abielus ja planeeris reisi oma armukesega. See polnud tähtis – Tessa töö oli panna ta end mugavalt tundma ja teha veidi imet, et saada temalt hea tehing. Kuhu ta läks – või kellega –, polnud põrmugi tema asi.

Mees hingas sisse ja laskis õhu aeglaselt välja. „Ma oletan, et plaanin reisi, aga mitte sellist, millega teie saate mind aidata. Olen siin ametiasjus.“ Ta libistas visiitkaardi üle piinlikult puhta kirjutuslaua tema poole.

Tessa tõstis selle üles, vaatas nime ja seejärel üles kõige seksikamatesse rohelistesse silmadesse, mida ta iganes oli näinud. Mees nägi

rantšopidajana kaugelt rohkem välja kui advokaadina. Juuksed, silmad, kandiline täiuslikult tahutud nägu täiusliku suurusega lõualohuga. Tessa hoidis käed süles, sõrmed kõvasti kokku põimitud, nii et ta kätt välja ei sirutaks ja seda väikest lõualohku ei puudutaks.

Püha pask! Ta ei lasknud klientidel end selliselt mõjutada. Kindlasti oli too aurav seksistseen armastusromaanis, mida ta oli lugenud, talle pähe löönud ja hormoonid ülepeakaela jooksma pannud. Ta vaatas alla kaanepildile palja rinna ja puusadele vajunud teksastega kauboist, kauboikübar käte vahel. See oli täpselt samasugune kui see must viltkaabu, mis lebas tema ja ta uue kliendi vahel laual. Ta rõivastas mehe oma silmadega lahti ja otsustas, et mees ei näegi romaani modellist väga erinev välja. Ta sulges kiiresti silmad ja sundis oma patused mõtted taganema, seejärel avas need uuesti ja vaatas veel kord visiitkaardile.

„Branch Thomas, mida ma saan teie heaks teha?“ Tessa kurk oli kuiv, kuid ta kartis laual seisva veepudeli korki lahti keerata hirmust, et pillab selle maha ja tekitab veel ühe segaduse.

Mehe kulmud olid kortsutuses kokku tõmmatud. „Ma ei ole kindel, kuidas seda sõnastada, ja see võib tulla šokina. Oletan, et ainus moodus see öeldud saada, on välja pahvatada. Võiks arvata, et see oleks lihtsam, kuna ma olen advokaat.“

„Sülitage välja,“ ütles Tessa.

„Hea küll siis.“ Mees noogutas tõsiselt. „Ma olen siin teie bioloogilise ema ja vanaema pärast. Nad tahaksid teiega kohtuda. Ja sellel reisil, millest ma rääkisin, lahkuvad nad teisipäeva hommikul kuuajalisele maanteereisile ümber Texase perimeetri ning neile meeldiks, kui te nendega kaasa läheksite, nii et teie kõik saaksite üksteist tundma õppida.“

Tessa oli mehe silmadest nii intrigeeritud, et tema sõnad, mis nii kiiresti välja tuhisesid, ei jõudnud talle mitu sekundit pärale. „Mul on kahju, tavaliselt me selliseid reise ei planeeri, aga kui te mulle ütlete, kui kaugele nad tahavad iga päevaga jõuda, võiksin ehk mõned turistide kohad ja hotellid välja töötada.“ Ja nüüd lõi ta käe üle oma suu. „Mida te ütlesite?“

Mees võttis oma kaabu ja asetas sülle. „Te ikka teadsite, et olete adopteeritud?“

Tessa noogutas.

Mees oli valmis iga minut põgenema sööstma. Tessa võis seda tema silmadest näha. „Ja te teadsite, et teil on kusagil bioloogiline ema?“

Veel üks kerge peakallutus, kaotamata mehega silmsidet. „Ma olen alati teadnud, et olen adopteeritud. See polnud oluline ja ma tundsin end sellega mugavalt.“

„Ülejäänu on üsna endastmõistetav. Teie bioloogiline ema ja vanaema tahaksid teiega sel nädalalõpul kohtuda. Nad elavad Boomtownis, Texases, mõni miil Beaumontist ida pool.“ Ta vaatas rääkides reisiposterit seinal Tessa vasaku õla taga. „See on siit umbes kolmetunnine reis. Nad on valmis siia tulema või kui te sõitmist pahaks ei pane, ootavad nad teid pühapäeval lõunale, et seda reisi arutada.“

„On see nali?“ küsis Tessa järsult.

Mehe silmad nihkusid Tessa otsmikule. „Ma mõistan, et seda on raske vastu võtta, preili Wilson, kuid palun ärge laske sõnumitoojat maha. Teie ema on Lola Laveau. Tema telefoninumber on visiitkaardi tagaküljel koos Frankie Laveau’ omaga. Frankie on teie vanaema.“

Mees tõukas end toolist üles ja pani oma kaabu pähe tagasi. „Olen kirjutanud oma mobiiltelefoni numbri sinna ette, nii et te saate minuga nädalalõpul ühendust võtta, kui te soovite sellest midagi või kõik tagasi lükata. Hea meelega toimetan mistahes sõnumi teile edasi. Või kui teil on veel mingeid küsimusi, võite neile või mulle helistada. Vabandust, et selle teile sülle viskasin, aga nagu ma ütlesin, olen ma lihtsalt sõnumitooja.“

Siis oli ta läinud, jättes Tessa vapustatud vaikusse, mehe visiitkaart käes. Ta istus ikka veel samas kohas, mõtted iga sõna ja nime ümber ringi käimas ning neid tosinaid kordi kordamas, kui uks avanes ja ta ema kellale osutas.

„Kell on pool kuus. Kas sa jäid magama ja unustasid, et sa kell viis sulged?“ küsis Sophie.

Rõivastatud lühikestesse khakipükstesse ja erkoranži särki, oli ta niisama jahe nagu jäätisetorbik sealt pargi lähedalt jäätisekioskist. Tema blondis hobusesabas polnud hallist jälgegi ja isegi pärast päeva koos oma õpilastega tantsimist oli ta meik ikka veel täiuslik.

Tessa ulatas visiitkaardi oma emale ja hoidis hinge kinni. Sophie vaatas kõigepealt esikülge ja kortsutas kulmu, seejärel keeras selle ümber. „Hüva, hüva, hüva." Ta naeratas. „Ma ei ole Lola Laveau'd peaaegu kolmkümmend aastat näinud, kuid ma olen talle tihti mõtelnud."

Tessa näpistas oma säärt ja see tegi põrgulikult haiget, seega ta teadis, et ta ei näe und. Kuid tal oli ikkagi tunne, nagu oleks ta vaakumis ja kogu õhk on kadunud. Rind valutas veelgi hullemini kui säär. Võibolla kui ta silmad kinni paneb ja need uuesti avab, ta ärkab ja leiab, et see oli unenägu. Ta pilgutas aeglaselt silmi ja imes kopsud õhku täis. Kui ta silmad jälle avas, nägi ta, et midagi polnud muutunud, seega polnud see kindlasti unenägu.

Emotsioonid ujutasid ta üle – enamasti šokk, sest see polnud ta emale üllatus. Ja seejärel hirm, eitamine, vaimustus, viha – iga emotsioon kestmas ainult paar sekundit, enne kui teine selle teelt lükkas, et ise lavale tulla.

„Sa tundsid mu bioloogilist ema?" Tessa hääl oli kähe ja sõnad tulid välja peaaegu ühekorraga, ainult sekundid nende vahel.

Sophie istus samale toolile, kus Branch oli istunud, ja noogutas. „Tundsin. Me olime tollal head sõbrad."

Kas ta kuulis oma ema õigesti? Või oli kohmakus ta kuulmist mõjutanud? „Sa ei rääkinud mulle kunagi."

Sophie kehitas õlgu. „Sa ei küsinud kunagi. Olin valmis sulle sellest kõigest rääkima juba aastaid ja aastaid tagasi, kuid sa ei paistnud oma bioloogiliste vanemate vastu kunagi huvi tundvat. Mul on kõht tühi, mu laps. Lähme sinna Cajuni kohta, mis sulle meeldib, võtame kreveti *gumbo*'t ja ma vastan mistahes küsimustele, mis sul on."

Tessa kustutas tuled, keeras ukse lukku, pani turvaalarmi peale, järgnes emale välja ja istus Sophie mikrobussi reisijaistmele. Küsimused olid ta ajus sassis segadik, üks viis teiseni ja ükski neist polnud põrmugi loogiline. Jumal tänatud, et oli reede ja tal oli terve nädalalõpp aega seda segadust läbi töötada, enne kui ta sellele põrgulikult seksikale kauboile Branchile helistab ja talle ütleb, tänan, ei, nii pühapäevasele lõunale, külaskäikudele kui ka jaburale reisile.